Text: HANS P A KARLSSON Bild: SHUTTERSTOCK (Bilden är arrangerad)

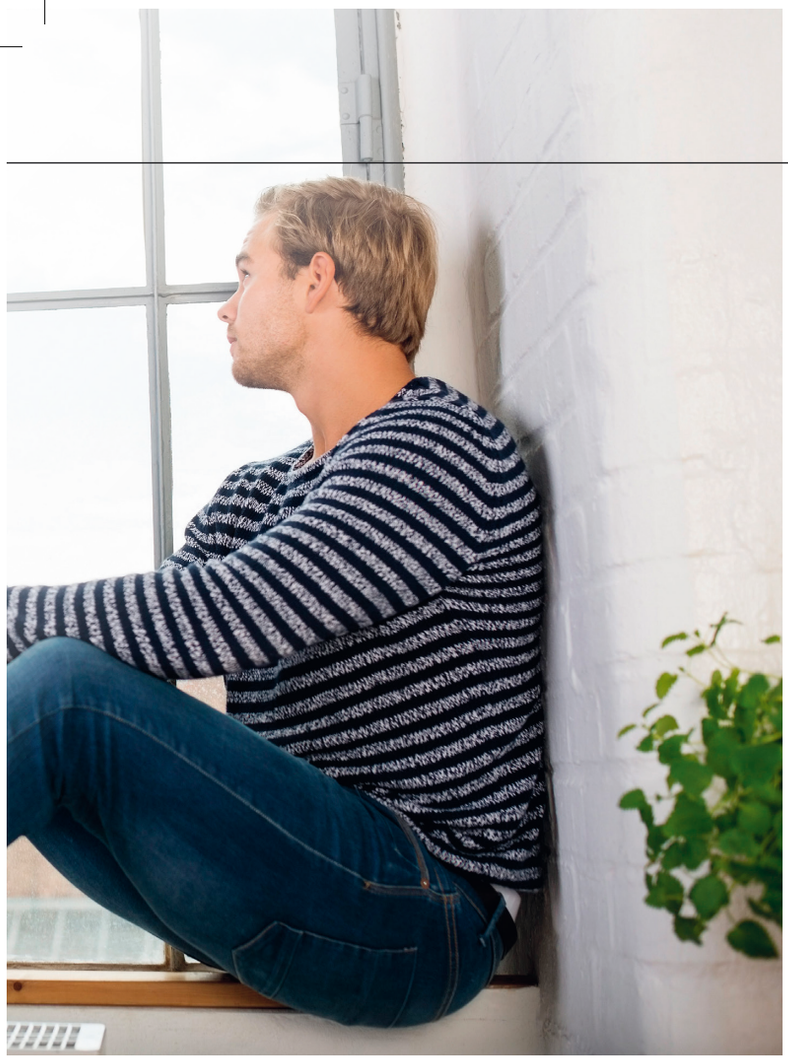

”Jag ville verkligen bli fri. Den morgonen var den sista gången jag såg min fostermamma”

Erik verkligen ville bo hos henne. Hon hotade med att om han gjorde ett enda misstag till så skulle han inte få bo kvar och han hade ju ingenstans att ta vägen sa hon, ”för det var ingen som tyckte om honom”.

– En gång skulle vi åka skidor, men jag vågade inte. Min fostermamma drog ändå upp mig i liften till toppen av backen. På vägen ner ramlade jag och bröt handleden, men hon tvingade mig att åka vidare. Sedan blev jag gipsad och på hemvägen frågade hon om jag var nöjd nu när jag hade förstört deras semester, berättar Erik.

Skolan ett andrum

Bara i skolan kunde Erik slappna av, även om han mest gick för sig själv. Ändå upplevde han det som om han vore övervakad. Som om fostermamman hade spioner, eftersom hon fick reda på allt. Men i skolan gick även hans fostersyskon och om han gjorde något som de tyckte var fel, så berättade de allt för sin mamma.

När Erik kom upp i 12–13-årsåldern började han skriva texter och göra egen musik som betydde mycket för honom. Han fick möjlighet att uttrycka sina känslor och det gjorde tillvaron lättare att uthärda.

När han sedan kom upp i tonåren började han fundera alltmer över sig själv, över sitt liv och sin sexuella läggning. Han plågades av självmordstankar och mådde dåligt, och sökte sig till ungdomsmottagningen för att prata med någon. Men fostermamman fick reda på det.

– Hon sa till mig att jag inte fick gå dit. Om jag hade något problem så skulle vi ta det hemma. Och det där att jag kanske tyckte om killar skulle jag bara glömma, säger Erik.

Men han fortsatte att gå dit ibland och då fick hon veta via en lärare i skolan. Han minns hur hon såg på honom med svarta ögon och sa: ”Jag har ju sagt att du inte får prata med någon kurator på ungdomsmottagningen. Försök att få in det i din lilla hjärna någon gång.”

Erik gick dit ändå. Kuratorn gav honom en ”bra-bok” där han skulle skriva upp saker han tyckte om och sådant som han ville förändra. Det var som en dagbok för honom och han gömde den noga i sitt rum. Men en dag låg boken framme på köksbordet. Fostermamman hade gått igenom hans lådor och hittat den.

– Hon skrek åt mig att hon har varit som en förälder för mig. Vart skulle jag ha tagit vägen om jag inte fått bo hos henne?

Drömde sig bort

Under alla år önskade Erik att någon skulle komma och ta honom därifrån. Han drömde om det på nätterna. Det fanns ingen vuxen som han vågade prata med, eftersom han var rädd att de skulle berätta för fostermamman vad han hade sagt. Det fanns en kontaktperson i skolan och han träffade socialtjänsten ibland, men de behandlade honom som ett barn. De skulle inte förstå.

– En gång när jag var 18 år bad de mig att berätta hur jag kände det med hjälp av ”nallekort”. Det var förnedrande, jag kände inget förtroende för dem. Många gånger tänkte jag att jag inte ville leva längre, men varje gång var det som om någon la en hand på min axel och lovade att det skulle bli bättre. Jag måste bara hålla ut.

Det var först när Erik börjat jobba på daglig verksamhet som någon anade att något var fel. En dag tog personalen honom åt sidan. Erik var nu 20 år gammal och han kände att han kunde lita på personalen. Han berättade allt för dem och personalen reagerade direkt. De ringde till sin chef och krävde att hon skulle ta tag i det här omedelbart: Erik skulle inte tillbaka till familjehemmet igen.

– Chefen kom dit och sa till mig att om jag klev in i hennes bil nu, så fanns det ingen återvändo. Jag kom till bilen först av alla. Jag ville verkligen bli fri. Den morgonen var den sista gången jag såg min fostermamma.

När hon förstod att han inte skulle komma hem igen försökte fostermamman vinna honom tillbaka. Hon skrev sms om att hon saknade honom, att hunden saknade honom och att ingen gick ut med den längre. Men Erik läste dem inte ens.

Familjeband knyts

Efter 13 år med missbruk har Eriks riktiga mamma äntligen fått hjälp och hon är i dag frisk och drogfri. Erik kunde flytta hem till henne tills han fått tag i en egen lägenhet och i dag har de en bra relation till varandra. Erik har också kontakt med sina äldre syskon igen. Livet han lever i dag är ett helt annat liv än för bara några år sedan. Han är 23 år, på väg att bli musiker och egenföretagare i hälsobranschen. Viktigast av allt: han har fått ett kärleksfullt skyddsnät omkring sig.

Minnena av sin uppväxt försöker han lägga bakom sig – ingen säger längre till honom att han inte kan.

– Jag tänker inte så mycket på det förflutna längre, utan tänker mycket mer på framtiden. Jag är inte där längre. ■

SKRIV TILL...

...Anna Karin om du har någon erfarenhet som du vill dela med dig av. Du kan vara anonym om du önskar det. Adressen är: Anna Karin Ericson Touloupis, Allers, 251 85 Helsingborg. Märk kuvertet med Direkt ur verkligheten. Uppge namn, adress och telefonnummer. Eller mejla till: direkt@allers.se Du kan också ringa och i största förtroende berätta om det du upplevt. Telefonnumret är: 042-17 38 06.

Nästa vecka!
Mamma var lyckligast när jag var sjuk

ALL1534010-379814_150715_1310310050.indd 11 7/15/15 1:10 PM